

har opfyldt sine Pligter til fuldkommen Tilfredshed og paa en Maade, hvormed Velene eller rettere de Veisfærende vare særdeles vel tjente; der er anført derimod, at det vilde kunne vække Misforstøelse i Communen og sætte Forstanderskabet i Forlegenhed, naar dette ikke altid kunde give en saadan Godtgjørelse. Jeg troer dog, at den i saa Henseende befrygtede Ulempe ikke er stor, at Forstanderskabet nok vil vide at forholde sig saaledes, som det kan forsvare, og saaledes, at de befrygtede Ulemper ville undgaaes. Jeg troer derimod, at det kan være af Bigtighed, at Sogneforstanderskabet har en saadan Tilladelse, thi under en særdeles langvarig og sneefuld Winter, hvor Sneekastningen medfører overordentlig store Byrder for Sneefogden, taler Billighed i særdeles høi Grad for, at han erholder et Bederlag, Noget, der ialtsald vil være nødvendigt, hvis man ikke vil gaae den Vej at forbyde at udnævne Hunsmand til Sneefogder; gaaer man derimod den Vej, vil der vistnok ingen Betænkelighed være ved ikke at indrømme Forstanderskabet den omtvistede Ret. Jeg skal endnu kun tilføie et Par Bemærkninger med Hensyn til nogle Uttringer af Minoriteten i Udvalget. Denne har formeent, at Fleertallet ikke selv havde nogen Tillid til den Ordning, hvortil samme ønsker at drage Minoriteten over. Jeg kan ikke begribe, hvad der har bevæget den ærede Landsstingsmand til at udtale en saadan Anskuelse; jeg kan for mit Bedkommende dertil kun svare, at jeg har fuldkommen Tillid til Hensigtsmæssigheden og Udførbarheden af Fleertallets Forslag. Naar han dernæst har udtalt sig, som om han ikke havde haft Leilighed til tilstrækkeligt at gjøre sin Mening gjældende eller til frit at forhandle den Sag, hvorom her er Tale, er det ogsaa mig aldeles ubegribeligt, hvorledes han er kommen til en saadan Opfattelse; thi jeg veed ikke, at der paa noget Stadium af denne Sags Forhandling er brugt en Fremgangsmaade, hvorved hans gode Ret i nogen Henseende er bleven affaaeren, og jeg seer ikke, at der er skeet ham nogen anden Overlast end den, der — hvis man kan kalde det saa — skeer Enhver, der bliver overstemt. Med disse Bemærkninger skal jeg for Dørløkket standse.

Nørgaard: Man kommer undertiden i en temmelig vanskelig Stilling, naar man baade skal svare paa, hvad der er foregaaet og paa hvad der ikke er foregaaet, Naar den sidste ærede Taler yttrede, at jeg havde sagt, at Majoriteten ikke havde Tillid til sit eget Forslag, da er dette ingenlunde Tillid. Jeg udtalte kun dette om den ærede Ordfører og ikke om Fleertallet, og drifter den ærede Landsstingsmand sig til at benægte, at Ordføreren har nægtet at tage Ministeriets Forslag under Behandling

Formanden: Jeg maa gjentagende fastholde, at hvad der passerer i Udvalget mellem dets Medlemmer, ikke bliver Gjenstand for Discussion her i Salen. Jeg troer, at man vil indrømme, at hvis en saadan Stik skulde blive indført, vilde det være et Stkaar i den Frihed, som et Udvalgs Medlemmer bør have i deres indbyrdes Forhandlinger.

Nørgaard: Dersom det maa være mig tilladt endnu at gjøre en kort Bemærkning, saa fik jeg, om jeg saa maa sige, ved den ærede sidste Talers Uttringer en ret behagelig Oplysning. Det har for mig staaet som en vis Gaade, hvorledes den ærede Landsstingsmand (Drejer) kunde komme til at gaae ind paa det Fleertals Mening, som han ved den forrige Behandling ikke kunde billige; han har, hvad der sees af Tidenden Sp. 39, erklæret sig for, at Hartkøret skulde være en af Factorerne, hvorefter Arbejdet skulde fordeles, og jeg har, som sagt, ikke kunnet begribe, hvorledes han saa snart efter har kunnet forlade denne Anskuelse, men efterat

Formanden: Det Spørgsmaal, som den ærede Landsstingsmand nu drager frem, vil vistnok bedre kunne komme under Forhandling under det følgende Affnit af Udvalgets Majoritets Forslag, navnlig dets § 8, hvor der bliver Spørgsmaal om, hvor den omhandlede Forpligtelse skal hvile.

Nørgaard: Ja, enhver Oplysning modtager jeg naturligtvis med største Fornøielse, og det kan jo i en vis Henseende være